

SEGREGACIÓ.

Ètica i estètica de les diferències.

“Un amigo es uno mismo con otro cuero”

Ataualpa Yupanki

La història és el testimoni silenciós del que ha estat el progrés de la humanitat i quan ens emmirallem en ella a fi efecte de valorar el nostre aspecte racional, no ens podem sentir orgullosos.

Sempre s'ha intentat el convèncer a l'home de forma insistent, que l'amor havia d'estar el protagonista i motor de les nostres relacions, possiblement perquè coneixem on podem arribar en la nostra irracionalitat quan actua l'odi, el seu antagonista.

De vegades el resultat d'aquesta lluita d'oposats dóna peu a un oblit sistemàtic o una hipocresia manifesta: Ningú és racista, però el racisme existeix, ningú segrega, però tothom busca les diferències que em separen de la resta.

L'arribada a un imaginari segle XXI deixa constància de la nostra paràlisi, de que quelcom recòndit, profund, retorna en cadascú quan sentim no sabem quina amenaça. Cal així

Segregació.Etica i estètica de les diferències

Escrito por I. Rebollo

Domingo, 10 de Julio de 2011 18:38 - Actualizado Viernes, 15 de Julio de 2011 17:49

preguntar-se per la fera que dormita en nosaltres, ja que quan es donen les circumstàncies idònies els nostres dimonis es desperten.

Efectivament, no hem aconseguit fer una societat més justa, malgrat insistir en la moralitat, en l'ètica de la igualtat, en les no diferenciacions. El fet és que no hem aconseguit superar certs atavismes i a aquestes alçades l'ésser humà, quan actua i interacciona amb els seus ens resulta estrany, aliè i perillós.

No és fàcil arribar a l'origen d'aquestes divisions socials, degut a que és la mateixa persona per la seva estructura la generadora de separacions.

Des de la més tendra infància el subjecte percebeix com a hostil tot el que l'és estrany; així, la presència d'un altre subjecte poc provocar inseguretats i busca refugi en els seus progenitors.

El jo considera perillós tot allò del món exterior que no pot incorporar, que no pot integrar en sí mateix, que no pot fer-ne seu; pel contrari incorpora el que per les seves característiques narcisístiques contribueixi al seu benestar, al seu gaudi. Així l'arribada d'un germà significa repartir, compartir, quan no la pèrdua de la mare. Pel contrari tenir un germà m'integra respecte a la meua família i em diferencia de la família del costat, dels altres germans.

Quelcom semblant ens passa a nivell social, fins al punt de poder afirmar que la mateixa estructura de la societat es basa en la segregació. Ser d'un país, ser germans, ser d'una orientació política significa estar separats, junts però separats de la resta.

Quan algú ve a molestar o amenaça el que m'és proper, el que m'integra, l'imaginari que em protegeix, l'agressió en les seves variades formes, sol ser la resposta.

Les persones que integren aquesta societat són els nostres col·laboradors en matèria d'amor, de sexe, treball... però també estan per a satisfer la nostra agressivitat i no és difícil donar compte dels seus efectes.

Segregació.Etica i estètica de les diferències

Escrito por I. Rebollo

Domingo, 10 de Julio de 2011 18:38 - Actualizado Viernes, 15 de Julio de 2011 17:49

L'esclavitud separava als individus de les seves famílies i els portava lluny de les seves terres per a oferir-los un treball i un amo al qual odiaven i al qual paradoxalment també estimaven com a "pater putativo". La segregació femenina ha estat per a moltes dones l'efecte d'un exercici de poder per part del mascle dominant. La sexualitat i la seva satisfacció amb les seves variades modalitats ha estat punt de rebuig social. La bogeria per les seves manifestacions i la seva pròpia lògica causava problemes a la societat i es va relegar a viure primer encadenada, més tard entre les parets dels frenopàtics. Més actual és observar el treball sense retribució, l'explotació, l'abús sexual, l'agressió... tot sense el consentiment de l'afligit.

Evidentment sempre s'han donat raons que justificuessin aquestes segregacions. Recordem si no que a favor de la suposada igualtat hem fet veritables barbaritats. Així hem lluitat per terres allunyades, hem matat per aconseguir la unitat de l'església, perquè la meua idea, al ser meua era més justa. L'amor fraternal que sempre imperà al cristianisme era cruelment intolerant amb els no conversos, el que originava que els déus d'un poble eren els dimonis de l'altre.

En definitiva que el poble més culte, més solidari només necessita d'una idea, d'un líder, d'una ideologia política que faci embogir les masses amb lemes com a pàtria, església, estat, llegua, raça, color...per a que els seus fantasmes adormits despertin i llenci la seva ira contra el veí. Quan ens arrosseguem en la massa baixem molts graus respecte de la nostra civilització. La crueltat humana davant de la qual fins i tot els animals donen un pas enrera, necessita de la humanitat, del semblant, del agredit per a justificar la seva pròpia incongruència.

La moderna societat i la seva distribució de riqueses ha afavorit un tipus de segregació cap a aquell que tan sol vol la repartició, l'accés d'un individu a allò que té l'altre, més ben dit, del que li sobra a l'altre i això passa en un moment on impera la idea de l'aldea global, de la universalitat.

No podem justificar la segregació com a producte del progrés de la ciència i de l'estructura social. És sarcàstic comentar-ho, però el que és cert és que el capitalisme de mercat no és segregacionista, ja que té com a filosofia el promoure el consum, la universalitat del consum.

És a dir, fer-nos a tots per igual, respecte als bens materials de tots coneguts: vivenda, transport..., també cultura i informació, malgrat que sigui sesgada.

Segregació. Ètica i estètica de les diferències

Escrito por I. Rebollo

Domingo, 10 de Julio de 2011 18:38 - Actualizado Viernes, 15 de Julio de 2011 17:49

Quan la societat intenta unificar els subjectes, ja sigui en forma d'educació, ja sigui en objectes de consum, televisió, tecnologia... fa que la singularitat de l'individu es perdi i provoqui una resposta en forma de nacionalismes, de sectarismes, de fanatismes. Això és motivat pel fet de que s'esborra la meua individualitat, allò que em diferencia de la resta, el narcisisme de les petites diferències. Per què ser universals?. No volem una manera de gaudir uniformada.

Quan l'emigrant arriba aconseguix igualar-me: accés a l'escola, a la cultura, casa, cotxe, botigues, treballs, feina. Els fantasmes desperten i sembla en perill els meus mites culturals, socials, de treball, religiosos, sexuals. Quelcom que era la meua referència integradora està acosat.

Tots aquest imaginari que formen una part de la unitat del subjecte ara està a l'abast de l'estranger que accedint a aquests bens s'igualava. La resposta està encara fresca en les nostres memòries.

S'ha de desposseir a l'intrús dels seus bens; per això es cremen les seves botigues, els seus cotxes, les seves mesquites...

Anul·lar les seves identitats en definitiva. Els nazis en sabien molt del tema, per a diferenciar-se del jueu li segregaven de la seva família, dels seus bens, roba, objectes personals. Acte seguit del seu nom, assignant-li un nombre gravat a la seva pell. Desfer al subjecte dels seus afectes.

Ara entendrem més bé el terme segregat: Separar la grava de la sorra. Mesura higiènica dels països tropicals de separar, aïllar els immigrants dels indígenes. Separació dels components heterogenis durant la solidificació del aliatge.

En resum, lleis naturals que separen als individus. Lleis humanes que deshumanitzen però que ens recorden l'estopa de la qual estem fets.

Segregació.Etica i estètica de les diferències

Escrito por I. Rebollo

Domingo, 10 de Julio de 2011 18:38 - Actualizado Viernes, 15 de Julio de 2011 17:49
